

Efter Bordet gik han straks ind til sig selv, og hun hørte ham sætte sig tungt i sin Stol.

Lidt efter gik hun derind. Han sad da ved Skrivebordet med Hænderne omkring Hovedet.

„Er der gaaet dig noget imod, Povl?“

„Ja. Men træk Døren til! Det er ikke værd, at Børnene hører det.“

„Men hvad er det da?“

„Du veed, jeg var inde paa Biblioteket efter den Bog. Da jeg kom gaaende over Højbro, mødte jeg Johannes. Han bor jo der i Nærheden.“

„Naa — hvad sagde han?“

„Ingenting, du! Han gik forbi, som om jeg var Luft.“

„Og du er sikker paa, at han saae dig?“

„Det var umuligt andet. Vi kom gaaende paa det samme Fortov. Da han opdagede mig, saae jeg ogsaa, at han vilde skraa over Kørebanen; men der kom i det samme en Sporvogn over Broen. Saa gik han mig forbi med Øjnene i Brostenene.“

„Aa — fy dog!“

„Jeg vendte mig om og sagde: „Goddag, Johannes!“ — Jeg veed ikke, om han hørte det. Han gik i hvert Fald videre.“

„Hvor er dog saadan noget stygt!“ sagde Meta.

„Husk paa, han kalder det selv for Fromhed! Men nu veed vi altsaa, hvor vi har ham. Vi eksisterer ikke mere for ham. Og det er maaske bedst saadan for begge Parter.“

„Det tror jeg bestemt ogsaa. Siden du fortalte mig det